

РЕШЕНИЕ

№ 6621

гр. София, 18.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова**

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **12188** по описа за **2025** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на началник отдел „Електроразпределение Север“ АД, с ЕИК[ЕИК], чрез адв. Т., срещу Решение № 3678/13.10.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 11346/2025 г. на СРС, 116 състав, с което е потвърдено НП № 22/17.04.2024 г., издадено от председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на касатора, на основание чл. 60а, ал. 1 от Закон за енергията от възобновяеми източници, е наложена имуществена санкция в размер на 10 000,00 лв. за нарушения на чл. 52, ал. 5 от Наредба № 6/24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи /Наредба № 6/.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона. Твърди, че неправилно е прието от СРС, че липсват допуснати процесуални нарушения. Моли се съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и отмени НП.

В съдебно заседание, касаторът се представлява от адв. Н., който моли да се уважи жалбата. Счита, че съдът е достигнал до погрешни изводи, поради което е потвърдил наложената санкция. Моли за присъждане на разноски и за пред първата съдебна инстанция.

Ответникът, не взема становище по касационната жалба.

В съдебно заседание се представлява от юрк. Б., която оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на поисканото адвокатско възнаграждение. Представителят на софийска градска прокуратура, взема становище за основателност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея възражения, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото се установява, че „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК[ЕИК], има издадена лицензия № Л-138-07/13.08.2004 г. за дейността „разпределение на електрическа енергия“ и притежава качеството на енергийно предприятие по смисъла на § 1, т. 24 ДР на ЗЕ и има също качеството мрежови оператор за електроразпределителна мрежа по смисъла на §1, т. 6 от ДР на Наредба № 6/отм./.

На 14.11.2022 г., дружеството „Бревис“ ООД подадо до „Електроразпределение Север“ АД искане, с вх. № [ЕГН]/14.11.2022 г. за проучване на условията и начина за присъединяване на фотоволтаична електрическа централа към електроразпределителната мрежа. Към подаденото искане „Бревис“ ООД не било приложило копие на техническите спецификации на фотоволтаичните генератори.

„Електроразпределение Север“ АД не уведомило „Бревис“ ООД в срок от 14 дни, съобразно чл. 52, ал. 5 от Наредба № 6, а именно до 28.11.2022 г., за непълнота на подадените документи и нуждата от допълнителна информация във връзка с подаденото заявление за проучване.

На 16.12.2022 г. „Електроразпределение Север“ АД изпратило писмо с изх. № [ЕГН]/16.12.2022 г. до адреса на „Бревис“ ООД, посочен в подаденото искане за проучване, с което изпълнило своето задължението по чл. 52, ал. 5 от Наредба № 6 със закъснение от 18 дни.

При извършена планова проверка на „Електроразпределение Север“ АД от експерти от Комисията за енергийно и водно регулиране, в Констативен протокол № Е-7 от 22.11.2023 г. било установено нарушение, извършено от „Електроразпределение Север“ АД, а именно писмо с изх. № [ЕГН]/16.12.2022 г. не е било изпратено на „Бревис“ ООД в законоустановения 14 дневен срок. Прието е, че не уведомявайки заявителя в срок от 14 дни от постъпването на искането за това, че представените документи са непълни или не отговарят на изискванията, „Електроразпределение Север“ АД е нарушило чл. 52, ал. 5 от Наредба № 6/отм./.

На 23.01.2024 г. главен експерт в Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ при КЕВР, съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Е-КРС-11 против „Електроразпределение Север“ АД за това, че не е уведомило в срок до 28.11.2022 г. „Бревис“ ООД, че документите представени към искане с вх. № [ЕГН] от 14.11.2022 г. за проучване условията за присъединяване на фотоволтаична електрическа централа към електроразпределителната мрежа са непълни или не отговарят на изискванията на чл. 52, ал. 5 от Наредба № 6/отм./. В съставения АУАН е посочено, че на 29.11.2022 г. дружеството е нарушило чл. 52, ал. 5 от Наредба № 6/отм./, с което е осъществило състава на чл. 60а, ал. 1 от ЗЕВИ (ред. ДВ, бр. 86 от 2023 г.), който се явява по-благоприятен закон от чл. 206, ал. 1 от ЗЕ. При съставяне на АУАН и в срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН срещу АУАН не били направени възражения от страна на дружеството- жалбоподател.

Въз основа на АУАН, Председателя на КЕВР е издал НП № 22/17.04.2024 г., с което на „Електроразпределение Север“ АД, на основание чл. 60а, ал. 1 от ЗЕВИ е наложено

административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000,00 лв., за нарушение на чл. 52, ал. 5 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. /отм./. Посочено е, че нарушението е извършено в [населено място] на 21.11.2023 г.

НП е връчено на жалбоподателя на 24.04.2024 г.

По делото са представени доказателства за компетентността на актосъставителя и наказващия орган, а именно заповед Заповед № 3-Е- 1218/28.10.2022 г. и Заповед № 3-Е-234/02.08.2023 г.

Пред СРС са събрани и гласни доказателства, като са разпитани свидетели.

След оспорване на НП, в СРС е образувано н.а.х.д. № 9237/2024 г., по което е постановено решение № 779/27.02.2025 г., с което е потвърдено НП. СРС е приел, че нарушението е доказано, както и правилно е приложена разпоредбата на чл. 60а, ал.1 ЗЕВИ, на основание чл. 3, ал.2 ЗАНН, като по-благоприятен закон и съответно санкцията е определена в по-ниския предвиден размер.

Решението на СРС е оспорено пред АССГ, който се е произнесъл с решение № 25920/30.07.2025 г. по адм.д. № 5776/2025 г., с което решението на СРС е отменено и делото е върнато за ново разглеждане, с указания при новото разглеждане да бъдат преценени условията за преквалификация на нарушението, извършено от „Електроразпределение Север“ АД и да определи наказание по реда на чл. 68 ЗЕВИ. Съдът е формирал мотиви за това, че отговорността на дружеството не следва да бъде ангажирана по реда на чл. 60а ЗЕВИ, а по чл. 68 ЗЕВИ, съгласно която разпоредба се санкционира нарушител на разпоредба на този закон или на нормативен акт по прилагането му, ако не подлежи на наказание по чл. 59-67, като санкцията за юридическо лице, която е предвидена е в размер на от 5 000 до 10 000 лв.

След връщане на делото за ново разглеждане, в СРС е образувано адм.д. № 11346/2025 г. Съставът на СРС, съобразявайки описаната по-горе и възприета фактическа обстановка, както и с оглед указанията на отменителното решение, е постановил обжалваното Решение № 3678/13.10.2025 г., по н.а.х.д. № 11346/2025 г., с което е потвърдил НП № 22/17.04.2024 г., издадено от Председателя на КЕВР.

Първоинстанционният съд, съобразявайки се с дадените с Решение № 25920 от 30.07.2025 г. указания да се преценят предпоставките нарушението да бъде преквалифицирано като такова по чл. 68 от ЗЕВИ, разпитал актосъставителя, който изрично е заявил, че е целял и е повдигнал обвинение за неспазен срок по чл. 52, ал. 5 от Наредба № 6 /отм./, а не за неспазване на друго законово задължение. Позовавайки се на показанията на свидетеля, СРС приел, че се касае за неспазване на срок, съответно не следва да се извършва преквалификация на нарушението и да се прилага чл. 68 от ЗЕВИ.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение № 3678 от 13.10.2025 г. по н.а.х.д. № 11346/2025 г. на СРС, с което е потвърдено НП № 22/17.04.2024 г., издадено от Председателя на КЕВР, с което на „Електроразпределение Север“ АД, на основание чл. 60а, ал. 1 от ЗЕВИ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000.00 лв., за нарушение на чл. 52, ал. 5 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. /отм./.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за основателна, а решението на СРС за неправилно, поради следните съображения.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да

проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, и въз основа на последните е направил изводи, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и същите са в съответствие с материалния закон, които изводи се споделят от настоящия касационен състав.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от „Електроразпределение Север“ АД, допустима жалба.

В процесния случай, АУАН е издаден от компетентен орган - „главен експерт“ в Дирекция „Електроенергетика и топлоенергетика“ при КЕВР, надлежно упълномощени, в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/.

За да потвърди НП, съдът е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че в процедурата по ангажиране на отговорността на жалбоподателя не са допуснати съществени процесуални нарушения на процесуалните правила. Посочено е място и време на извършване на нарушението, налице е пълно, точно и ясно описание на нарушенията в АУАН и НП, посочена е правната квалификация на нарушението. След извършен анализ, с оглед формално спазване на дадените от АССГ указания при повторното разглеждане на жалбата, СРС е приел, че дружеството е извършило нарушението, за което му е наложено наказанието, и същото не следва да бъде преквалифицирано като такова по чл. 68 от ЗЕВИ, тъй като се касае за неспазване на срок по чл. 52, ал. 5 от Наредба № 6 /отм./, а не за неспазване на друго законово задължение, съответно не следва да се прилага чл. 68 от ЗЕВИ. В заключение са изложени мотиви, че нарушението не е маловажно, както и че е правилно определен размера на санкцията.

Настоящият съдебен състав не споделя изложеното от СРС.

На първо място следва да се посочи, че доколкото СРС разглежда за втори път жалбата, след отмяна на решението от АССГ, съобразно чл. 224 от АПК, при новото разглеждане на делото първата съдебна инстанция е обвързана и е длъжна да се съобрази с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в хода на касационния контрол. В този смисъл, в решението на АССГ е посочено, че правната квалификация на нарушението не е правилно определена от административнонаказващия орган, като съдът е посочил и правилната правна квалификация. След това е върнал делото за ново разглеждане, като е дал указания да се извърши преценка на необходимостта от преквалификация на нарушението и съответно да определи наказание по реда на чл. 68 ЗЕВИ. Тези указания на съда не са изпълнени, като СРС формално е посочил, че е извършил преценка на условията за преквалификация, но е приел, че такива не са налице. По този начин не е съобразил изложеното в мотивите на решението на АССГ.

Предвид обаче обстоятелството, че производството е на фаза второ разглеждане от касационната

инстанция, делото не може да бъде върнато за ново разглеждане от състав на СРС, и задължение на настоящия състав на АССГ е да разреши спора по същество – чл. 227, ал. 1 от АПК. Конкретиката на казуса не налага събиране на допълнителни доказателства за тази цел, което по аргумент за противното от правилото на чл. 227, ал. 2 от АПК не налага внасяне на делото за разглеждане в открито съдебно заседание, тъй като по делото са изяснени абсолютно всички факти и обстоятелства.

В процесния случай, съгласно посочената норма на чл. 60а от ЗЕВИ, на оператор на електропреносна или електроразпределителна или затворена електроразпределителна мрежа, който наруши разпоредба на чл. 26 и/или срок по процедура за присъединяване на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници, предвиден в този закон или в наредбата по чл. 116, ал. 7 от Закона за енергетиката, се налага имуществена санкция в размер от 10 000 до 1 000 000 лв. Цитираната разпоредба съдържа две задължения, неизпълнението на всяко, от които заедно или по отделно, би било основание за ангажиране на административнонаказателна отговорност.

В случая нито в АУАН, нито в НП е посочено точно, кое от посочените в чл. 60а, ал. 1 от ЗЕВИ задължение не е било изпълнено от касатора, за да може да се ангажира предвидената в тази норма отговорност. Безспорно е, че не се касае за нарушение на чл. 26 от ЗЕВИ, защото в тази разпоредба също са предвидени множество хипотези, като нито едно от тях не съвпада със словестното описание на нарушение.

От доказателствата по делото се установява, че административно наказващият орган е приел, че „Електроразпределение Север“ АД е нарушило срок по процедура за присъединяване на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници, предвиден в ЗЕВИ или в наредбата по чл. 116, ал. 7 от ЗЕ.

В оспореното пред СРС НП е посочено, че „Електроразпределение Север“ АД е изискало от „Бревис“ ООД допълнителна информация, във връзка с подаденото искане, но не е уведомило заявителя на основание чл. 52, ал. 5 от Наредбата (отм.), че подадените документи са непълни или не отговарят на изискванията на Наредбата (отм.).

От буквалният прочит на описанието на приетото като неизпълнено от въззивния жалбоподател задължение се налага извод, че в случая не се касае за неспазване на срок по ЗЕВИ или по Наредбата (отм.), а за неизпълнение на задължение по чл. 52, ал. 5 от Наредбата (отм.), т.е. за неизпълнение на подзаконов нормативен акт, издаден на основание на Закона за енергетика. А Наредбата (отм.), следва да се приеме и като подзаконов нормативен акт, с който се регулира прилагането на отделни разпоредби от ЗЕВИ, независимо, че не е издадена на основание на конкретна разпоредба от ЗЕВИ. Това разбиране се налага от тълкуването на чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове, според който наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. Буквалното тълкуване на този текст налага извода, че с един и същ подзаконов нормативен акт може да регулира прилагането на отделни разпоредби от повече от един нормативен акт от по-висока степен, стига последните да уреждат еднаква или сходна материя, какъвто е случая с ЗЕ и ЗЕВИ. Още повече, че в Наредбата (отм.), съществува отделна Глава пета, ред за присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, чиито Раздел I е озаглавен „Присъединяване на обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници по чл. 23, чл. 24, т. 2, 3, 4 и чл. 25 от Закона за енергията от възобновяеми източници“. В тези части от Наредбата (отм.) се съдържат именно разпоредби, имащи пряко отношение към прилагането на ЗЕВИ.

Ето защо следва да се приеме, че „Електроразпределение Север“ АД в случая не е нарушило

конкретен срок по процедура за присъединяване на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници, предвиден в този закон или в наредбата по чл. 116, ал. 7 от Закона за енергетиката, а не е изпълнило законово задължение, съгласно чл. 52, ал. 5 от Наредбата (отм.), т.е. отговорността му следва да бъде ангажирана не по чл. 60а от ЗЕВИ, а по чл. 68 от същия закон. Съгласно цитираната разпоредба на чл. 68 от ЗЕВИ, се санкционира нарушител на разпоредба на този закон или на нормативен акт по прилагането му, ако не подлежи на наказание по чл. 59 - 67, се наказва от съответния компетентен административнонаказващ орган с глоба от 1 000 до 2 000 лв., а на юридическото лице или едноличен търговец се налага имуществена санкция в размер от 5000 до 10 000 лв.

Съдът намира, че в настоящия случай решението не противоречи на указанията, дадени в тълкувателно решение № 8/16.09.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2020 на ОСС на ВАС I и II колегия, а именно, че в касационното производство по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, след като отмени решението на районния съд, административният съд няма правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба. В случая не се установява друга нарушена законова разпоредба, т.е. нарушената разпоредба, срещу която наказаното лице се е защитавало в хода на административнонаказателното производство е една и съща – чл. 52, ал. 5 от Наредбата (отм.), като касационната инстанция единствено прилага закон за по-леко наказуемо нарушение.

Освен това, в постановеното Тълкувателно постановление № 3/28.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС по тълк. д. № 5/2022 г., Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, е дадено задължителното тълкуване на нормата на чл. 63в от ЗАНН, а именно, че законодателят недвусмислено е заявил волята си касационното производство по чл. 63в от ЗАНН да се провежда по реда на АПК, като не е изключил нито едно от предвидените в този процесуален закон правомощия на касационната инстанция, в това число и правомощието по чл. 218, ал. 2 от АПК.

По тези съображения обжалваното решение следва да бъде отменено, като вместо него бъде постановено ново, с което на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, НП бъде изменено, като на „Електроразпределение Север“ АД бъде наложена имуществена санкция по реда на чл. 68 от ЗЕВИ за нарушение на чл. 52, ал. 5 от Наредбата (отм.). Посочената разпоредба предвижда, че който наруши разпоредба на този закон или на нормативен акт по прилагането му, ако не подлежи на наказание по чл. 59 - 67, се наказва от съответния компетентен административнонаказващ орган с глоба от 1 000 до 2 000 лв., а на юридическото лице или едноличен търговец се налага имуществена санкция в размер от 5 000 до 10 000 лв. Настоящата инстанция съобрази, че размерът на наложената имуществена санкция от 5000 лева съответства на тежестта на нарушението. В тази връзка, НП следва да бъде изменено в частта на посоченото правно основание за налагане на имуществената санкция.

По разноските:

При този изход на спора на страните се следват половината от претендираните разноски за двете инстанции.

Пълномощникът на касатора адв. Н. е направил искане за присъждане на разноски в размер общо на 6240.00 лв. за адвокатско възнаграждение (за 4-и съдебни инстанции по 1560.00 лв.). Предвид изхода на спора, такива му се дължат. Ответникът е възразил за прекомерност на възнаграждението. Поради това, съдът съобрази разпоредбата на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа и прие, че възнаграждението като прекомерно завишено следва да се намали в размер общо на 3600.00 лв. (за 4-и съдебни

инстанции по 800 лв.), като следва да се присъди половината в размер на 1800 лева/920.32 евро. На Комисията за енергийно и водно регулиране за юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 520 лв. (по 130 лв. за 4-и съдебни инстанции), като следва да се присъди половината в размер на 260 лв./132.94 евро. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3678 от 13.10.2025 г. постановено по н.а.х.д. № 11346/2025г. на СРС, 116-и състав и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22/17.04.2024 г., издадено от председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране, в частта на посоченото правно основание за налагане на имуществената санкция на „Електроразпределение Север“ АД, като вместо на основание чл. 60а, ал. 1 от Закон за енергията от възобновяеми източници, **НАЛАГА** на „Електроразпределение Север“ АД, с ЕИК[ЕИК], имуществена санкция в размер на 5 000 лева на основание чл. 68 от Закон за енергията от възобновяеми източници.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране, да заплати на „Електроразпределение Север“ АД, с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 63д, от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 920.32 евро/1800 лева съдебни разноски в производствата пред СРС и АССГ.

ОСЪЖДА „Електроразпределение Север“ АД, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сумата от 132.94 евро/260 лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.